

Biblická čtení:

Pláč 3, 24-33: „Můj podíl je Hospodin,“ praví má duše, proto na něj čekám. Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. Dobré je muži, jestliže nosil jho už ve svém mládí. Ať usedne osamocen a ztichne, když je na něho vložil. Ať položí do prachu svá ústa, snad ještě naděje zbývá. Ať nastaví líce tomu, kdo ho bije, a potupou se sytí. Neboť Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. Z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí.

2. Korintským 8, 7-15: Jako jste ve všem bohatí, ve víře, v slovu, v poznání, v horlivosti i v lásce, kterou máte k nám, buďte bohatí i v tomto díle milosti. Neříkám to jako rozkaz, zmiňuji se však o horlivosti jiných, abych vyzkoušel opravdovost vaší lásky. Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. Řeknu vám, co si myslím: Sluší se, abyste nyní dokončili dílo, které jste už loni nejen začali, nýbrž také k němu dali podnět. Odkud vyšla ochota k pomoci, tam ať se pomoc také uskuteční. Každý ať dá podle toho, co má; vždyť je-li zde tato ochota, pak je dar před Bohem cenný podle toho, co kdo má, ne podle toho, co nemá. Nejde o to, aby se jiným ulehčilo a vy byli přetíženi, nýbrž abyste na tom byli stejní: váš přebytek pomůže nyní jejich nedostatku, aby zase jindy jejich přebytek přišel k dobru vám ve vašem nedostatku; tak nastane vyrovnání, jak je psáno: ‚Kdo měl mnoho, tomu nic nepřebylo, a kdo málo, neměl nedostatek.‘

Marek 5, 21-43: Když se Ježíš přeplavil v lodi opět na druhou stranu a byl ještě na břehu moře, shromáždil se k němu velký zástup. Tu přišel jeden představený synagógy, jménem Jairos, a sotva Ježíše spatřil, padl mu k nohám a úpěnlivě ho prosil: „Má dcerka umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!“ Ježíš odešel s ním. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ A rázem jí přestalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ Jeho učedníci mu řekli: „Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: ‚Kdo se mne to dotkl?‘“ On se však rozhlížel, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“ Když ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy a řekli: „Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ Mistra?“ Ale Ježíš nedbal na ta slova a řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“ A nedovoli nikomu, aby šel s ním, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. Když přišli do domu představeného synagógy, spatřil velký rozruch, pláč a kvílení. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč ten rozruch a pláč? Dítě neumřelo, ale spí.“ Oni se mu posmívali. Ale on všecky vyhnal, vzal s sebou otce dítěte, matku a ty, kdo byli s ním, a vstoupil tam, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum,“ což znamená: ‚Děvče, pravím ti, vstaň!‘ Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení. Ježíš jim přísně nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali něco k jídlu.

Můj podíl je Hospodin

Vyznání „můj podíl je Hospodin“ - jak ho chápat? Kdysi při rozdělování jednotlivých území zaslíbené země dostal každý kmen svůj „podíl“, jen kněžský kmen Lévi nikoli. Jejich podíl je sám Hospodin. Toto vyznání se proto poprvé ozývalo z úst kněží. Později se stalo vyznáním víry i pro ostatní kmeny: Hospodin je jako země, do které je přivedl, na které žijí a z které mají obživu. Dovedeme pochopit, co toto vyznání znamenalo v ústech lidí vyhnaných ze země a o vše oloupených? Máme porozumění nejen pro Izrael, ale také pro Ukrajince, že za celistvost své země bojují, zvláště když víme, kam to došlo, když my jsme se své země vzdali? Nejprve nacisté zabrali její obrovskou část, pak komunisté; a zdaleka ne jen naši zem. Rozlezli se ještě dál než nacisté. 27. června si připomínáme památku obětí komunistického režimu.

Útěchu a povzbuzení nabízí Hospodin těm, kdo v něj skládají svou naději a vytrvale se dotazují na jeho vůli. Takový člověk i v trápení pochopí, že Hospodin je dobrý. Místo k hlučnému naříkání, jak je v Orientě zvykem, radí pisatel knihy Pláč k tichému čekání na „spásu od Hospodina“. Taková tichost není ani rezignace ani tupá odevzdanost, ani naše stálé stěžování si, ale tichost je životní postoj člověka, který se sklonil pod Boží soud a přece vztahuje ruce po pomoci. Slůvko „snad“ (ještě naděje zbývá) nevyjadřuje pochybnost, ale úctu před Božím rozhodnutím – ať už Bůh vysvobodí nebo ne.

Úzkost a strach pociťoval otec nad životem své dcerky. Prosil Pána Ježíše a byl vyslyšen. Jeho dcerka byla ze smrti přivedena zpět do života.

Nemocná žena byla také uzdravena. Zní to skoro pověřčivě, že se stačí dotknout Ježíšova šatu a člověk se uzdraví. Pořád i tento způsob uzdravování v křesťanské církvi existuje. Neposuzuji víru těch, kteří byli uzdraveni, ale nepochybuji o tom, že je neuzdravil cíp šatu, nebo voda nebo ostatek z těla svatého, ale víra, že Pán Ježíš ve svém Duchu má moc člověka uzdravit. Proto se posilujme vzájemně ve víře v to, že nás Pán Ježíš zachraňuje, uzdravuje, vysvobozuje. Připomínejme si ty životní situace, své osobní i národní, a děkujme mu za to.